

Tărâmul lui Andilandi vă oferă

Muzicanții din Bremen

de Frații Grimm

fost odată un om tare sărman, care avea un măgar ce de ani de zile îi tot căra la moară saci plini cu grăunțe. Dar, de la o vreme, bietului animal i se împutinaseră puterile și nu mai era bun de nicio ispravă. De aceea, stăpânul lui se hotărî să nu mai strice bunătate de nutreț pe dânsul...

Măgarul pricepu de îndată că nu-l așteaptă vremuri prea bune, și fără să mai stea mult pe gânduri, își luă copitele la spinare și plecă spre orașul Bremen. Nu știu ce-i venise lui în gând că acolo s-ar putea face muzicantul orașului. După ce merse el o bucată de vreme, iată că dădu peste un ogar care zăcea întins la marginea drumului, răsuflând din greu.

- Ce găfâi așa? îl întrebă măgarul.

- Vai de mine, răspunse câinele. Pentru că sunt bătrân și slăbesc pe zi ce trece, iar la vânătoare nu mă mai dovedesc bun de nicio ispravă, mi-am luat tălpășița de acasă. Dar vorba e, cu ce am să-mi câștig eu pâine de acum înainte?

- Știi ceva, îi zise măgarul, eu mă duc la Bremen să mă fac muzician. Hai cu mine, că s-o mai găsi și pentru tine un loc în taraf! Eu am să cânt din lăută, iar tu ai să bați la toba cea mare.

Câinelui îi plăcu propunerea, cum era să nu-i placă!

Și plecară amândoi mai departe. Merseră ei așa, până întâlneau drum o pisică. O arătare jalnică, nu alta!...

- Ei, de ce ești atât de tristă? o întrebă măgarul.

- Cui îi mai arde de veselie, când îi ajunge funia la par? zise mîța. Pentru că anii bătrâneții m-au cam ajuns de șale și mi s-au tocit colții, iar acum tot ce-mi place cel mai mult e să dorm pe cuptorul încins, stăpâna m-a alungat de acasă. Așa că stau și mă socot: încotro s-o apuc eu acum?

- Hai cu noi la Bremen, că la serenade nu te întrece nimeni. Cu siguranță o să-ți găsești și tu un loc în taraful orașului!

Pisica socoti că sfatul acesta nu-i rău deloc și se alătură trupei. Și au tot mers fugarii, au tot mers, și trecând ei prin fața unei curți, au văzut cocoșat pe o poartă un cocoș care striga „cu-curigu” din toate puterile lui.

- Ce ți s-a întâmplat de strigi așa, mă cocoșule? îl întreabă măgarul.

- Iaca, dau și eu de veste c-o să fie vreme frumoasă mâine, dar la ce bun!... spuse cu tristețe cocoșul. Mâine-i duminică și ne vin oaspeți. Dar vezi că stăpâna mea nu se mai arată milostivă față de mine; i-a spus bucătăresei c-ar pofti să mă mănânce la masă, în ciorbă, așa că în seara asta o să mă scurteze de cap... Acum înțelegi de ce strig așa?... Strig și eu cât mai pot, cât mai sunt în viață!...

- Da' de ce te necăjești tu pentru atâta lucru?... îl dojeni măgarul. Hai mai bine cu noi la Bremen. Ai un glas puternic, și dacă te-ai învoi să cânti cu noi, ne-ar asculta lumea cu gura căscată, nu alta!...

Cocoșul găsi propunerea urecheatului cât se poate de bună și porniră tuspatru la drum. Merseră ei ce merseră, dar cum nu reușiră să ajungă la Bremen într-o singură zi, înnoptară într-o pădure.

Măgarul și câinele își făcură culcuș sub un copac mare, iar cocoșul și pisica se cățărară în el. Înainte de a apuca să adoarmă, măgarul își mai roti încă o dată privirea și deodată i se păru că zărește în depărtare o luminiță. Atunci le spuse tovarășilor lui că nu foarte departe de acolo trebuie să fie o casă, căci se zărește o luminiță.

- Hai s-o întindem chiar acum într-acolo, fu de părere măgarul, că adăpostul ăsta nu prea e de soi!

Câinele era la fel de zorit, gândind că dacă ar fi găsit pe acolo oscioare ori o bucătică de carne i-ar fi prins tare bine.

Porniră deci spre locul în care se vedea luminița și în curând o văzură scânteind și mai puternică. Când ajunseră în dreptul căsuței, măgarul, fiind cel mai înalt dintre ei, se apropie de fereastră și privi înăuntru.

- Ce vezi acolo? îl întreabă cocoșul.

- O masă încărcată cu mâncăruri și niște tâlhari care stau în jurul ei și se înfruptă de zor.

- Hm, așa ceva ne-ar prinde tare bine și nouă! răspuse cocoșul.

Apoi începură să se gândească cu toții în ce chip ar putea să-i pună pe tâlhari pe fugă. Măgarul își ridică picioarele dinainte și le propti de marginea ferestrei, câinele sări în spinarea măgarului, pisica se cățără pe spatele dulăului, iar cocoșul zbură și se așeză pe capul pisicii. Și așa cum erau orânduși, ca la un semn, porniră cu toții să cânte. Măgarul

răgea, câinele lătra, pisica mieuna, iar cocoșul cucuriga. După ce-și încheiară cântarea, se năpustiră prin fereastră-n odaie, de făcură țândări toate gemurile.

De spaimă, tâlharii săriră-n sus ca niște apucați și, crezând că dădură stafiile peste ei, fugiră cu toții în pădure.

Cei patru prieteni se așezară la masă, în locul tâlharilor, și se ghiftuiră strașnic. După ce se ospătară, cei patru muzicanți, stinseră luminile și-și aleseră culcușul, fiecare după pofta inimii și după cum îi era firea.

Măgarul se culcă într-un mal-dăr de gunoi, câinele se făcu covrig în dreptul ușii, pisica se tolăni pe cuptor, iar cocoșul se cocoță sub o grindă.

După ce trecu de miezul nopți, tâlharii văzură de departe că-n casă nu mai ardea nicio lumină. Atunci căpetenia le zise:

- Mi se pare că ne-am cam speriat de pomană!... S-ar cuveni să ne rușinăm că am fost atât de slabi de înger!

Și trimise pe unul de-al lor să vadă ce se mai petrece pe lângă casă. Iscoada nu desluși nimic care să-l pună pe gânduri, așa că intră în bucătărie și vru să aprindă o lumânare.

Dând de ochii scânteietori ai pisicii, îi luă de cărbuni încinși și apropie de ei un băț de chibrit, ca să ia un foc. Dar mâța nu înțelese de glumă! Îi sări în obraz și începu să-l zgârie și să-l scuipe. Tâlharul trase o sperietură zdravănă și vru să iasă afară pe ușa din dos. Dar nu scăpă cu una, cu două. Câinele, care sta culcat în dreptul ei, se repezi și-l mușcă zdravăn de picior. Tâlharul o luă atunci la goană prin curte, dar când

trecu de maldărul de gunoi, măgarul îi arse o copită, de văzu stele verzi. Iar cocoșul, trezit de toată hărmălaia de afară, începu să strige de pe grindă: „Cu-curigu, cu-curigu!”...

Atunci tâlharul nu se opri decât înaintea căpeteniei sale și-i povesti toate prin câte trecuse:

- Vai de noi!... În casă s-a cuibărit o cotoroașă afurisită, care mi-a zgâriat obrazul, cu niște gheare lungi și ascuțite. Iar la ușă, cine crezi că stătea?... Unul cu un cuțit, pe care mi l-a înfipt în picior!... Socoteam că am scăpat! Da' vezi să nu scap eu așa de ușor! În ogradă, o namilă neagră m-a pocnit c-o măciucă, iar sus, cocoțat pe acoperiș, sta însuși judecătorul, care tot striga: „Aduceți-mi-l de îndată pe tâlhar!”...

Din seara aceea, tâlharii n-au mai cutezat să se apropie de casă, iar cei patru muzicanți din Bremen s-au simțit atât de bine acolo, încât nu s-au mai îndurat să plece...

sfârșit

Mai multe povești puteți descărca de pe *Tărâmul lui Andilandi*

Redactor: **Sinziana Popescu**

Editor document .pdf: **Dan Mihu**

Ilustrație de Leslie Brooke, din *The House in the Wood and Other Fairy Stories*, publicată de Frederick Warne & Co., Londra, 1909

Copyright (c) 2007 - Andilandi.ro. Redistribuirea publică, prin orice mijloace, a prezentei versiuni pdf este interzisă, în condițiile legii, fără acordul scris al proprietarilor site-ului. Utilizarea personală și/sau distribuirea într-un cerc restrâns, către prieteni, este liberă și neîngrădită.